

Hoofdstuk 1

Bridget was weg.

En Nova was er kapot van.

Nova had niet weg willen lopen bij hun laatste pleeggezin. Die mensen waren best aardig. Oké, het was niet makkelijk om één slaapkamer met drie stapelbedden te delen met vier andere meisjes. Er was geen privacy voor Bridget, en Nova had geen ruimte om te fladderen of te wiegen, wat ze graag deed als ze fantaseerde dat ze *in* de ruimte was.

Bovendien mochten ze maar acht minuten douchen. Ze mochten geen tv kijken, geen elpees draaien en niks drinken waar cafeïne in zat.

Maar 's ochtends kregen ze warme havermout. En koude limonade bij het middageten. 's Avonds lagen ze onder de warme dekens. Ze werden niet uitgescholden of geslagen. Bridget hoefde geen vloeren te schrobben als een soort Assepoester. Nova werd niet Dombo ge-

noemd omdat ze niet kon praten. En het allerbelangrijkste: ze waren samen.

En toch vond Bridget het er afschuwelijk.

‘Ik ben hier weg,’ zei ze steeds. ‘Ik hou het hier geen dag meer uit. Ik word hier knettergek.’

Nova maakte zich toen geen zorgen. Ze wist dat ze uiteindelijk toch wel weer ergens anders naartoe zouden worden gebracht.

Maar toen het zover was, ging het heel anders dan anders. Ze werden niet weggebracht door een maatschappelijk werkster. De volwassenen hoefden geen formulieren te ondertekenen. Bridget keek bij het afscheid niet boos naar de mislukte pleegouders. Nova en Bridget stapten zomaar in de auto en reden weg. Dat was heel ongewoon en daar kreeg Nova buikpijn van; ze vond afscheid nemen naar, maar ze vond het nog veel naarder als het anders ging dan anders.

‘Niet bang zijn!’ Bridget had Nova een kus op haar voorhoofd gegeven. ‘Ik zorg wel voor je, net als altijd.’

Maar nu was Bridget weg.

En Nova was bang.

Ze wiebelde heen en weer op haar knieën, drukte NASA-beer tegen zich aan en keek in haar nieuwe slaapkamer om zich heen. De eerste keer dat ze een eigen slaapkamer had.

Schuin tegenover de deur stond een tweepersoonsbed met een hoofdeinde van houtsnijwerk. Het matras was zacht, het kussen nog zachter, en er lag een pluizige paarse deken op met kleine zilveren sterretjes.

Het was te groot.

De slaapkamer was lang en smal. Er waren twee ramen, het ene keek uit op de voortuin en het andere op de achtertuin. Daar was een echt zwembad, maar dat was afgedekt omdat het winter was. Naast het begin van het paadje naar de voordeur hielden twee supergrote stenen leeuwen de wacht. Om middernacht werden de straatlantaarns uitgedaan; dat vond Nova fijn, want dan was het aardedonker en kon ze de Grote Beer zien aan de horizon, op de plek waar de zon onderging, vlak voordat ze 's avonds gingen eten.

Het was te mooi.

In de badkamer boven was een bad dat zo groot was dat je er languit in kon liggen. In de keuken rook het altijd naar versgebakken brownies of bananenbrood en er was een kleuren-tv met afstandsbediening. In de meeste kamers lag vaste vloerbedekking. Er waren heel veel ramen waar de zon door naar binnen scheen.

Het leek te veel op een thuis.

Nova wilde niet dat het voelde als thuis. Bridget zei altijd: 'Als je je ergens thuis voelt, is het moeilijker om afscheid te nemen.'

Nova drukte haar teddybeer steviger tegen zich aan en probeerde zich voor te stellen dat haar zus naast haar in de kamer zat. Hoe had Bridget het in haar hoofd gehaald om zomaar weg te lopen? Het was al januari 1986 en in augustus zou Bridget achttien worden. Dan kon ze zelf voor Nova zorgen, zoals ze altijd van plan was geweest.

Alleen was Bridget nu weg.

En Nova was alleen.

‘Maandag ga je naar school,’ had haar nieuwe pleegmoeder, Francine, bij het ontbijt gezegd.

Nova vond nieuwe scholen nog verschrikkelijker dan nieuwe pleeggezinnen. Op een nieuwe school gingen ze haar altijd eerst een of twee weken testen en dan trokken ze altijd dezelfde conclusie: ‘Kan niet lezen. Kan niet praten. Ernstige geestelijke achterstand. *Achterlijk.*’

Bridget haatte dat woord. *Achterlijk.*

‘Mijn zus is niet dom,’ zei ze tegen iedereen die het maar wilde horen. ‘Ze is alleen geen prater maar een denker.’

Het was wel waar dat Nova bijna nooit praatte, en als ze het wel deed, wist ze soms niet goed hoe hard het moest. Soms fluisterde ze op een druk schoolplein of schreeuwde ze in een stille kerk. Maar zelfs als het haar lukte om precies hard genoeg te praten, dan vond ze het nog steeds heel lastig om een heel woord te vormen. Ze kon ‘O’ of ‘ké’ zeggen, maar niet ‘Oké’. Ze kon ‘Waa’ of ‘ter’ zeggen, maar niet ‘Water’. Ze kon ‘Koe’ en ‘kje’ zeggen, maar ‘Koekje’ lukte niet. En soms probeerde ze een heel simpel woord te zeggen, ‘Kat’ bijvoorbeeld, maar kwam er een compleet ander woord uit, zoals ‘Boe’, en dan snapte niemand het, zelfs Bridget niet.

Meestal deed Nova maar helemaal geen moeite en zei niets.

Nu ze heen en weer wiegde op de zachte deken in de slaapkamer die ze helemaal voor zichzelf had, vroeg ze

zich voor de honderdduizendste keer af waar Bridget naartoe was en of ze wel haar belofte zou houden en op tijd terug zou zijn om de eerste lerares de ruimte in te zien gaan.

‘Waar we ook terechtkomen,’ had Bridget gezegd, ‘zelfs als we een tijdje niet bij elkaar kunnen zijn: ik kom sowieso terug voor de lancering van de Challenger, oké? Dat zou ik voor geen goud willen missen.’

Sinds president Reagan een jaar geleden een wedstrijd had uitgeroepen waarvan de winnares de eerste leerkracht zou worden die mee de ruimte in mocht, konden de zusjes bijna niet wachten tot het zover was. Nova was blij dat het wachten bijna voorbij was. Ze vroeg zich af of Bridget ook blij was.

Ze gaf NASA-beer een kus op zijn buik. Zijn plastic astronautenhelm drukte tegen haar voorhoofd. Ze had die beer van haar moeder gekregen. Haar moeder had heel rare ideeën over de maanlanding van 1969.

‘In scène gezet door de overheid!’ zei ze er altijd over. ‘Gewoon opgenomen in een filmstudio, dat kan tegenwoordig allemaal! Je hebt toch gezien dat die astronaut stofwolken maakte met zijn laarzen? En dat de vlag wapperde? Op de maan is helemaal geen wind, meiden! Hoe kon die vlag dan wapperen? Omdat de maanlanding door de overheid in scène is gezet! Dus ze hebben het verzonnen, om ons voor de gek te houden!’

Hun moeder dacht dat wel meer dingen door de overheid in scène waren gezet.

‘Nova, lieverd?’ zei haar pleegmoeder, die de deur van haar kamer op een kier had opengedaan. ‘Zullen we naar de winkel gaan en wat kleren voor je kopen die je naar school aan kunt doen? Want bijna alles wat je vorige familie heeft gestuurd is je te klein.’

Het meeste van wat haar vorige pleegouders hadden gestuurd was niet eens van haar, maar ze wilden doen alsof ze haar meer hadden gegeven dan de paar versleten truien en de veel te kleine stretchbroeken die ze had. Dus hadden ze een grote kartonnen doos gestuurd vol kleren waar hun andere pleegkinderen allang uitgegroeid waren. De dikke winterjas die ze voor haar hadden gekocht en alle mooie dikke slobberkousen die ze op haar twaalfde verjaardag van Bridget had gekregen, hadden ze gehouden.

De enige kleren uit de doos die Nova wel wilde dragen waren drie pyjama’s, een rode tuinbroek en de twee T-shirts die van haar zus waren geweest. Op de voorkant van het eerste shirt stond ONE SMALL STEP en op de achterkant stond de datum van de maanlanding: 20 juli 1969. Het tweede T-shirt was van de wereldtournee van David Bowie in 1978, een zwart shirt met rode en blauwe letters, dat ze in een winkel met tweedehandskleding hadden gevonden.

Behalve NASA-beer had Nova Bridgets walkman met het bandje met haar favoriete nummers, het astronautenpoppetje van Little People dat ze uit een vorig pleeggezin hadden gestolen, maar daar hadden ze zó veel Fisher-Price-sets dat ze dat toch niet zouden merken. Verder

nog een klein notitieboekje, *De kleine prins* van Antoine de Saint-Exupéry, een paar vervaalde foto's, een doos met 64 stiften en een zilveren stemmingsring met een hemelsblauwe steen erin die niet meer van kleur veranderde. Francine en Billy hadden haar een speelgoedkist gegeven – haar allereerste speelgoedkist! – waar ze haar schatten in kon bewaren. Het was een houten kist waar in knalroze bloemenletters JOANIE ROSE op stond.

‘Hij is van onze dochter geweest toen ze klein was,’ had Francine verteld. ‘Roze is Joanies lievelingskleur. Ze vindt het zó fijn dat je hier bent, Nova! Ze vond het vreselijk dat zij de jongste is, en het enige meisje. Met drie oudere broers voelde ze zich wel eens eenzaam denk ik.’

James, Joseph en John. Dat waren de drie grote broers. Toen Nova net bij de familie West was, had Billy ze aangewezen op de foto boven de televisie. ‘Mijn drie zoons!’ had hij trots gezegd. ‘Dokter James, timmerman Joseph en sportmanager John.’

Nova durfde niet te vragen waar de drie broers nu waren, of ze waren verdwenen, net als Bridget. Misschien zijn ze wel naar de maan, dacht ze, en ze stelde zich voor dat de jongens daar gewichtloos boven een krater zweefden. James met een stethoscoop en Joseph met een hamer, maar wat een sportmanager bij zich had wist ze niet.

‘Joanie schreef elk jaar een brief aan de Kerstman waarin ze om een zusje vroeg, maar met vier kinderen hadden we onze handen al vol.’

Nova keek naar Francines handen. Die waren nu niet meer vol. Ze lagen op de houten deksel van de speelgoedkist. Ze had lange, glanzende nagels en drie ringen, twee glimmende gouden aan haar linkerhand waaraan je kon zien dat ze getrouwd was, en een dunne zilveren aan haar rechterpink. Ze streelde met haar vingers over de letters JOANIE ROSE alsof er iets veel belangrijkers in de kist zat dan speelgoed.

‘Als het beter weer is,’ had Francine daarna gezegd, ‘dan kopen we houtbeits en dan schilderen we de kist en zetten we jouw naam erop.’

Nova keek naar de speelgoedkist en stelde zich voor dat haar naam erop stond in plaats van die van Joanie. NOVA BEA VEZINA. Een perfecte naam. Dat zei Bridget, en Bridget loog nooit.

‘Nova?’ vroeg Francine weer. Ze stak haar hoofd om de hoek van de deur. Nova schrok op uit haar herinnering. ‘Ga je mee kleren kopen?’

Nova schudde een-twee-drie-vier keer haar hoofd. Ze wilde geen kleren kopen. Ze had een hekel aan passen, aan broeken die tegen haar buik drukten en sokken die haar enkels raakten en shirts met kriebelige kaartjes eraan en jurken... o, jurken! Niets erger dan kleren waar je een maillot onder aan moest. Zo’n maillot helemaal vanaf haar middel tot aan haar voeten en *altijd* een naad over de tenen. Dat vond ze afschuwelijk, een naad over haar tenen.

Francine kwam de kamer in. Nova hield NASA-beer

steviger vast. ‘Mevrouw Steele heeft me verteld dat je daar moeite mee hebt, maar we moeten in elk geval wat kleren hebben voor de eerste week op school, snap je? Je kunt niet de hele week een pyjama aan.’

Mevrouw Steele was de maatschappelijk werkster die Nova en Bridget al bijna vanaf het begin van de pleegzorg hadden. Ze was wel oké. Alleen gebruikte ze heel vaak het A-woord.

Kan niet lezen. Kan niet praten. Ernstige geestelijke achterstand. Achterlijk.

Bridget had een hekel aan het A-woord.

‘Nova?’

Nova maakte een onwillekeurig piepend geluid. Dat gebeurde soms. Ze kon er niets aan doen dat ze soms zomaar vanzelf geluid maakte, ook al deed ze nog zo goed haar best om dat te voorkomen.

Francine ging in kleermakerszit aan het voeteneinde van het bed zitten, met haar gezicht naar Nova toe.

‘Sorry. Ik snap dat het allemaal erg moeilijk voor je is. Maar Billy en ik zijn echt heel blij dat je er bent. En Joanie ook.’

Billy was Francines man, Nova’s nieuwe pleegvader. Joanie was hun dochter, ze studeerde al, maar was thuis voor de kerstvakantie.

‘Mm,’ zei Nova, en ze knikte bijna onmerkbaar met haar hoofd. Ze kon zich voorstellen wat Bridget nu zou zeggen: ‘Je zult wel moeten, Supernova, ‘want je kunt moeilijk in je nakie naar school.’

Nakie. Nova's lippen krulden op tot een glimlachje, daarna gingen ze open en lieten een hoge gil door, met een paar piepende hikjes erachteraan. Haar lichaam schokte, haar handen fladderden. Bridget vond dat een lekker woord, *nakie*.

'Lach je?' vroeg Francine. Haar glimlach werd een grote grijns. 'Dat heb ik je nog niet eerder zien doen! Wat een leuke lach heb je!' Ze begon nu om een of andere reden zelf ook te lachen, dus Nova bleef fladderen en schokken en lachen over Bridget met haar *nakie*. Ze lachte tot de tranen in haar ogen prikten. Ze veegde ze met de pluizige poot van NASA-beer weg. *Nakie. O, Bridget!*

'Kom mee, Nova. Dan mag je zelf uitkiezen wat je lekker vindt zitten. Als je alleen maar T-shirts en tuinbroeken aan wilt, mij best. Geen jurken, erewoord.'

Francine ging staan en stak haar hand uit. Nova dacht diep na en pakte toen Francines hand en liet zich meenemen, de kamer uit, maar ze bleef NASA-beer stevig vasthouden.

Misschien was kleren kopen met Francine niet zo erg als ze dacht.

Misschien konden ze ook wel een paar slobberkousen kopen.